

Otec Oldřich Chocholáč je v současné době farářem v Telnici u Brna, odkud pravidelně jednou za dva roky vyrazí do center světového sportu. V roce 2016 se totiž stal kaplanem Českého olympijského výboru a my jsme se ho zeptali na zážitky z pařížské olympiády.

Otče Oldřichu, jak jste se stal olympijským kaplanem?

V únoru 2014 jsem si splnil svůj velký sen a na několik dní odletěl spolu s českými fanoušky do Soči na závěr zimních olympijských her. Byla to pro mne velká zkušenost a zážitek. I díky této cestě následně přišla nabídka provázet českou výpravu na olympijské hry nejen jako fanoušek, ale jako kaplan výpravy českých sportovců. Ostatní už záleželo na výběru a rozhodnutí Českého olympijského výboru a Stálé rady České biskupské konference.

Olympijským kaplanem jste už potřetí, vidíte větší zájem o vaši službu?

Český tým jsem jako kaplan mohl doprovázet poprvé na letních hrách v Riu 2016 a poté i na zimní olympiádě v Koreji 2018. V roce 2019 jsem se také vydal na Evropské hry v Minsku. Následující rok se vše uzavřelo a ve velmi náročných podmínkách se konala olympiáda v Tokiu a zimní olympiáda v Pekingu. Realizační tým byl na tyto hry velmi omezen. Osobně jsem se jich nemohl zúčastnit, ale i tak měli sportovci na mě kontakt a možnost zavolat nebo napsat. Po covidu jsem mohl české sportovce doprovázet na Evropských hrách v Krakově 2023.

Vnímám, že čím více se se sportovci a s jejich doprovodem setkáváme a poznáváme, jsme si blíží, a i moje služba kaplana je tak více vnímána jako přirozená součást zážitek těchto vrcholných sportovních akcí. Setkal jsem se i s názorem, že kaplan je na olympijských hrách vyjádřením kultury a společnosti daného národa. Duchovní rozměr je důležitý i ve světě sportu, i když z našeho

českého pohledu to tak mnohdy nevnímáme. V Paříži o zdůraznění tohoto duchovního rozměru olympiády usilovali místní křesťané projektem Holy Games, v jehož rámci bylo publikováno speciální vydání Nového zákona s vloženým svědectvím o víře sportovců, a to nejen z Francie.

Jak se vám líbila letošní olympiáda v Paříži? Máte nějaký silný zážitek?

Organizátoři pařížské olympiády se snažili nejen využít už dříve postavených sportovišť, ale i vtáhnout olympijské hry do samého srdce města mezi krásné památky Paříže. Myslím, že se jim to velmi povedlo. Jedním ze silných zážitků byl Parc des Champions na náměstí Trocadero přímo

pod Eiffelovou věží, kde tisíce lidí mohly během her přivítat olympijské medailisty a radovat se z jejich sportovního úspěchu.

Jaká je vaše role na olympiádě?

Papež František při jednom setkání s Italským olympijským výborem pojmenoval roli kaplana na olympijských hrách jako službu „přátelské přítomnosti, která chce ukázat blízkost církve“. Věřím sportovcům i ostatním členům týmu mohu nabídnout slavení mše svaté v českém jazyce, společnou modlitbu a požehnání. Svou službu však nabízím všem bez rozdílu vyznání, například v osobním rozhovoru na různá životní témata. S kým a o čem jsem během olympiády mluvil však zůstane „z povědním tajemstvím“.

Kde se s vámi sportovci během olympiády nejčastěji setkávají? Hlásí se někteří z nich ke své víře?

Snažím se být mezi sportovci v olympijské vesnici co nejvíce. Potkáváme se tak přirozeně během dne, povídáme si o obvyklých věcech nebo po čase i o tématech

náročnějších a hlubších. Každý z týmu má na mě kontakt přes mobil nebo sociální sítě. Někteří sportovci se k víře otevřeně hlásí, jiní ji neřeší nebo se považují za ateisty. V české povaze nemáme příliš potřebu řešit víru navenek. To se týká nejen sportovního prostředí. Má služba kaplana pro český tým je tak více individuální než u kaplanů pro jiné národní týmy.

Staráte se pouze o české sportovce?

Jako kaplan českého olympijského týmu jsem byl především k dispozici pro své krajan. Kontakt na mne a svou službu však pravidelně nabízím i týmu Slovenska, který svého kaplana nemá a je nám historicky a jazykově blízko. Součástí každé olympijské vesnice je i Mezináboženské centrum, kam mohou přicházet sportovci a jejich doprovod a nacházet místo ke ztišení a modlitbě. Zde jsme se setkávali z různých zemí a různých vyznání. Jen francouzských duchovních a dobrovolníků mohlo být kolem třiceti. Ale setkal jsem se tam s kaplany a dobrovolníky i z jiných zemí, např. z USA nebo pravoslavným knězem z Moldávie. Velmi milým překvapením pro mne bylo setkání s rabínem Lewim Moshem. Ten měl v Mezináboženském centru vystavenou fotografii Staronové synagogy v Praze a rád přislíbil modlitbu i za naše sportovce.

Kontaktují vás sportovci i během roku, mimo olympiádu?

Vnímám, že být kaplanem pro olympijský tým je službou nejen během samotných her. Kontakt na mne sportovci mají stále a s mnohými jsem spojen přes sociální sítě. Rád je provázím také svou modlitbou při různých

ných sportovních i životních událostech. Být kaplanem pro sportovce je však běh na hodně dlouhou trať...

Jsou, podle vaší zkušenosti, vrcholoví sportovci v něčem jiní než „obyčejní lidé“? Mnohdy jsou vnímáni jako hvězdy...

Když už jste jako sportovec na olympijských hrách, máte v sobě velkou touhu co nejlépe zúročit tu mnohaletou dřinu, tisíce tréninků a zápasů, které vaši nominaci a závod na olympiádě předcházely. Máte velkou motivaci uspět. Zároveň máte za sebou nejen mnoho výher, ale i chvíle proher, frustrace, které vás nesmí zlomit, ale naopak posunout dál. Pro mne jako „obyčejného člověka“ je každý životní příběh obrovskou inspirací i povzbuzením, abych mohl v určité situaci být zase oporou a povzbuzením pro druhé. Sportovní prostředí tvoří konkrétní lidi. Každý je hvězdou. Můj úkol je, aby jednou byli součástí i nádherného nebe.

Patří otázka víry do světa sportu?

Už na počátku novodobého olympijského hnutí se vedle barona Pierra de Coubertina objevuje postava dominikánského kněze Henriho Didona, díky kterému v olympijském hesle máme latinská slova Citius – Altius – Fortius (Rychleji – Výše – Silněji).

V roce 2018 Dikasterium pro laiky, rodinu a život vydalo dokument o křesťanské perspektivě sportu a lidské osoby. Nese skvělý název: „Vydát ze sebe to nejlepší“. To může být slovo povzbuzení i do našeho života a zároveň ujištění, že sport a víra mají k sobě velmi blízko.

Každý z nás si potřebujeme v životě seřadit správný žebříček životních hodnot. Dělat vrcholový sport je možné jen v relativně krátké etapě života a pak je potřeba rozhodovat se co dál.

Život přináší různé výzvy. Jen je potřeba se nevzdávat, bojovat a nerezignovat. Rád cituji sv. apoštola Pavla, který se nebál využít oblast sportu k povzbuzení nás všech: „Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běže tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobí všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný.“ (1 Kor 9, 24–25)

Děkujeme za rozhovor.

ICLic. Oldřich Chocholáč,

absolvent teologie na Papežské lateránské univerzitě v Římě, církevní práva na Katolické univerzitě v Lublinu. OBLÍBENÁ KNIHA:

Nick Vujicic: Život bez hranic FILM:

Svatý Filip Neri: Bud'te dobří, jak můžete

CITÁT (HESLO):

Mít naději i tam, kde už ji druzí ztratili

DISCIPLÍNA:

sportovní šerm – kord

